

EN VÄNJER SIG

av
Daniel Brånn

12 maj 2017

Daniel Brånn
Krukmakargatan 52
117 26 Stockholm

Web: www.dbmanus.se
Mail: [daniel\(a\)dbmanus.se](mailto:daniel(a)dbmanus.se)

INT. STUGA NÅNSTANS PÅ LANDSBYGDEN - VARDAGSRUM - DAG

En klocka tickar sakta i bakgrunden.

Kameran sveper långsamt över möblerna i vardagsrummet: den fina gamla 70-talssoffan med de små virkade kuddarna, de välskötta gröna växterna och röda blommorna i fönstret, den gamla tjock-tv:n, det halvlösta korsordet på soffbordet, pillerburkarna intill...

KRISTINA, 77, går och småpysslar i rummet. Hon dammar försiktigt med en dammvippa över fotografierna i hyllan: De föreställer henne själv och hennes man som unga, de tre barnen och de många barnbarnen. Hon ler när hon tittar på dem, stryker dem lätt över kinderna.

Kristina sneglar på den lilla klockan hon har hängande i en kedja runt halsen. För säkerhets skull tittar hon på klockan i hyllan. De visar samma tid.

Hon tar bort några blad från några blommor. Tittar ut genom fönstret, mot gårdsplanen. Den är tom.

Hon tittar en gång till på klockan och pysslar vidare.

INT. STUGA - KÖK - DAG

Klockan tickar högre nu: det är den gamla kösklockan på väggen, med en pendel som sakta far fram och tillbaka.

I kökssoffan sitter **PÄR, 78**. Han har en kopp kaffe framför sig och läser tidningen, omsorgsfullt och närsynt.

Kristina slänger bladen i sopkorgen och lägger ifrån sig dammvippan. Hon tittar på kösklockan.

KRISTINA

De kanske har kört vilse.

PÄR

De kommer.

KRISTINA

Ska jag inte ringa i alla fall?

PÄR

De kommer.

Pär bläddrar. Småskrattar åt nåt kul han läser. Kristina tittar på honom.

KRISTINA
Ska du verkligen ha den där
slipsen?

PÄR
Nog duger den.

KRISTINA
"Duger".

Han lägger ifrån sig tidningen.

PÄR
Jag vill inte klä upp mig, har jag
ju sagt. Det är ingen fest vi ska
gå på.

KRISTINA
Om jag känner min älskade man rätt,
så vill du väl inte gå alls.

Pär ler till svar och återgår till tidningen.

EN BIL svänger upp på gårdsplan, det KNASTRAR I GRUSET.
Kristina skiner upp, och tittar ut genom fönstret.

Ur bilen kliver **JOHAN, 40** och **MAJA, 35**. Vi känner igen dem
från några av fotografierna i vardagsrummet. De går upp mot
ytterdörren.

Kristina rättar till håret och kläderna och går ut i hallen
för att möta dem.

INT. STUGA - HALL - DAG

Genom ytterdörren kommer Johan och Maja in. De är klädda i
mörka, sobra högtidskläder. De pussar henne Kristina på
kinden.

JOHAN
Hej mamma.

KRISTINA
Jag trodde ni kört vilse.

JOHAN
Ingen kör vilse nu för tiden. Vi
har GPS.

KRISTINA
Är inte Peter med er?

MAJA

Han åkte i förväg med William och Sofia. Har du blommorna?

KRISTINA

Ja, de står här.

Ur en vas på hallbyrån tar hon en bukett inslagna blommor.

MAJA

Och du köpte vita liljor som vi sa?

KRISTINA

Såklart. Det var pappas favoritblommor.

Johan tar blommorna. Maja hjälper Kristina på med kappan.

JOHAN

(till Kristina)

Är du klar då?

Kristina ser på sig själv i spegeln en lång stund. Rättar till håret.

KRISTINA

(suckar)

Ja. Så klar man kan bli.

Alla tre går ut genom ytterdörren och stänger den efter sig.

Kameran åker långsamt tillbaka in i köket.

INT. STUGA - KÖK -DAG

I köket ser vi att kökssoffan är tom. Det ligger ingen tidning på bordet, och där står ingen kaffekopp.

Det är tomt och tyst i huset. Bara kösklockan tickar långsamt.

SLUT